

JAKUB

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

DUBEN

ČÍSLO 4

Ročník 2024

Milí farníci,

„V době příhodné jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti pomohl.' Hle, teď je ta „doba příhodná“, hle, teď je ten „den spásy“! (2 Kor 6,2)

Pro nás, kteří věříme v Krista, jediného Pána, Spasitele světa, a přitom patříme jedné, svaté, všeobecné, apoštolské Církvi, ta příhodná, zvláštní doba, jsou právě Velikonoce! Duben je měsíc nesmírné radosti, velikonoční období, protože Ježíš Kristus vstal z mrtvých a překonal hřích, smrt a beznaději. Od této chvíle vše má smysl, i když to ale není ani vidět ani cítit na první pohled. K tomu je nutná víra.

Proč to právě píšu jako úvod do zpravodaje? Ano, proto, že ve světě je úplný opak. Války, pronásledování křesťanů jaké nebylo od začátku Církve, nenávisť, lež, podvody a v Církvi zmatek.

Velikonoce jsou proto pro nás v tomto čase nejistoty jistotou a zárukou, že jenom Ježíš je Pán a Vládce tohoto světa. Všechny ostatní nabídky, řešení problémů, inovace, zázračné metody, apod., jistě selhávají.

Tak, povzbudme se slovy velikonočního chvalozpěvu na Bilou sobotu –

EXULTET:

To je tedy ta noc, kdy jas oslnivého sloupu zahnal temnotu hřichu.

To je ta noc, která dnes na celém světě vzdaluje věřící v Krista od nepravostí světa a od tmy hřichu, vrací k milosti, sdružuje ve svaté společenství.

To je ta noc, v níž Kristus pouta smrti rozlomil a jako vítěz vystoupil z hrobu....

**Ó vpravdě blahodárná noc, která spojila zemi s nebem, člověka s Bohem....
Onen totiž Vládce světla, který nezná západu.**

**Ten, který se vrátil z říše zemřelých a jasně zazářil lidskému rodu:
tvůj Syn, Ježíš Kristus, který s tebou žije a kraluje na věky věků.**

Amen.

POŽEHNANÉ A RADOSTNÉ VELIKONOCE!

P. Henryk MS

LIDSKÉ SPOLEČENSTVÍ

MŮŽE BÝT KŘESŤAN VÝHRADNÍM INDIVIDUALISTOU?

Křesťan nemůže být výhradním individualistou, protože člověk je ze své podstaty společenská bytost.

Každý z nás má matku a otce, dostává se mu pomoci od druhých a také sám je povinen pomáhat druhým a užívat svého nadání k užitku všech. Člověk je „obrazem“ Boha a ten ve svém vnitřním životě není samotář, je trinitární, jeho vnitřní život je láska a dialog. A láska je základní přikázání i pro všechny křesťany; díky lásce jsme navzájem hluboce spojeni a jsme na sebe podstatným způsobem odkázáni: „miluj svého bližního jako sám sebe“ (Mt 22, 39).

CO JE DŮLEŽITĚJŠÍ – SPOLEČNOST NEBO JEDNOTLIVEC?

Před Bohem stojí každý člověk v první řadě jako samostatná osoba, teprve pak jako člen společnosti.

Společnost nemůže být nikdy důležitější než jednotlivec. Člověk jako osoba nesmí být nikdy zneužíván jako pouhý prostředek k dosažení společného cíle. Přesto jsou společenské instituce jako stát nebo rodina nezbytné a zcela odpovídají přirozenosti člověka.

EXISTUJE NĚJAKÝ PŘIROZENÝ, VŠEMI POZNATELNÝ MRAVNÍ ZÁKON?

Mají-li lidé konat dobro a vyhýbat se zlu, musí si niterně osvojit jistotu v tom, co je dobré a co je zlé.

Skutečně existuje takový mravní zákon, který je pro člověka přirozený a který v zásadě může svým rozumem poznat každý člověk.

Přirozený mravní zákon platí pro všechny. Napovídá člověku, jaká jsou jeho základní práva a povinnosti a vytváří tak vlastní základ pro soužití v rodině, ve společnosti a ve státě. Protože přirozené poznání bývá často zakaleno hříchem a lidskou slabostí, potřebuje člověk Boží pomoc a jeho zjevení, má-li vytrvat na dobré cestě.

JAKÝ VZTAH EXISTUJE MEZI „PŘIROZENÝM MRAVNÍM ZÁKONEM“ A STARÝM ZÁKONEM?

Starý zákon obsahuje mnoho pravd, které jsou rozumu přirozeně přístupné a které jsou takto potvrzeny jako Boží zákon.

JAKÝ VÝZNAM MÁ STARÝ ZÁKON V PLÁNU SPÁSY?

V Desateru, které je jádrem Starého zákona, Bůh zjevil izraelskému národu svou vůli. Zachovávání přikázání Zákona (Thory) je pro Izrael hlavní cestou ke spáse. Je sice posvátný, duchovní a dobrý, ale sám ze sebe nedává sílu a milost Ducha k zachovávání Božích přikázání.

Každý člověk dospívá ke zkušenosti, že dobro lze do jisté míry nalézt jako cosi předepsaného. Ale člověk nemá sílu vykonat dobro, připadá mu to příliš obtížné a cítí se bezmocný, jako by byl vydán hříchu. Tak se ukazuje, jak naléhavě jsme odkázáni na vnitřní sílu k naplnění Zákona. A proto, jakkoli je Zákon dobrý a důležitý, pouze připravuje na víru v zachraňujícího Boha.

JAK JEŽÍŠ PŘÍSTUPUJE KE STARÉMU ZÁKONU?

„Nemyslete,“ prohlašuje Ježíš v horském kázání, „že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit“ (Mt 5, 17).

Ježíš žil jako věřící Žid v rámci etických představ a požadavků své doby. Ale v celé řadě otázek se odkláněl od formální interpretace Zákona, orientované především na jeho literu.

CO JE TO OSPRAVEDLNĚNÍ?

Žádný člověk nemůže ospravedlnit sám sebe, ospravedlnění je dílo Boží lásky. Přichází od Boha, který kvůli tomu poslal na svět svého Syna Ježíše Krista. Ospravedlnění pro nás znamená, že jsme prostřednictvím Ducha svatého vysvobozeni z moci hříchu a ze smrti, že můžeme směřovat k nekonečnému životu, k životu před Boží tváří.

Pavel prohlašuje: “Vždyť všichni jsou hříšníci a nedostává se jim Boží slávy“ (Řím 3.23). Hřích nemůže obstát před Bohem, neboť Bůh sám je spravedlnost a dobro. Ale je-li důsledkem hříchu smrt, co se stane s hříšníkem? Bůh našel způsob, jak zničit hřích, a přitom zachránit hříšníka. Našel způsob, jak člověka ospravedlnit. Ospravedlnit se ovšem nikdo nemůže pouze vlastními silami. Člověk si ani nemůže odpustit hříchy, ani se nedokáže vymanit ze smrti. Proto s námi musí něco udělat Bůh, a to ze svého milosrdenství, nikoliv snad proto, že bychom si to zasloužili. Ve křtu se nám dostává „ospravedlnění, které dává

Bůh na základě víry v Ježíše Krista“ (Řím 3,22). Skrze Ducha svatého, který byl vylit do našich srdcí, máme účast na Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání. Umíráme hříchu a jsme zrozeni k novému životu v Bohu. Víra, naděje a láska k nám přicházejí od Boha a uschopňují nás žít ve světle a podle Boží vůle.

CO JE MILOST?

Milostí rozumíme Boží láskyplný dar, jímž nás Bůh pozvedá k účasti na svém životě a uschopňuje nás jednat z lásky k němu. Je to pomáhající síla, kterou nás zahrnuje. Skrze kříž a vzkříšení Ježíše Krista nám Bůh věnuje veškerou svou lásku a dává se nám v milosti. Milost je všechno to, co nám Bůh dává, aniž bychom si to v nejmenším zasloužili.

„Milost“, prohlašuje papež Benedikt XVI., „je spočinutí pod Božím pohledem, dotek jeho lásky.“ Milost není věc, nýbrž Boží sebesdílení člověku. Bůh nedává nikdy méně než sebe samého.

JAK NA NÁS PŮSOBÍ BOŽÍ MILOST?

Boží milost nás vtahuje do vnitřního života trojjediného Boha, do vzájemné lásky Otce, Syna a Ducha svatého. Uschopňuje nás k životu v Boží lásce a k tomu, abychom v síle této lásky dokázali jednat.

Milost je nám vlita působením Ducha svatého, je to nadpřirozený dar. Milostí Boží se křtem stáváme Božími dětmi a dědici nebeského království (milost posvěcující). Dává nám trvalou náklonnost k dobrému. Milost nám pomáhá poznat, chtít a konat všechno, co vede k dobrému, do nebeského království (milost pomáhající). Zvláštním způsobem působí milost ve svátostech (svátostná milost), které se stávají podle vůle našeho Spasitele místy setkávání s Bohem. Milost se také projevuje ve zvláštních darech milosti, kterými jsou obdarovávaní jednotliví křesťané (charismata) nebo ve zvláštní moci, která je přislíbená pro stav manželský, pro stav řeholní a pro stav duchovní (milost stavu).

V JAKÉM VZTAHU JE MILOST K NAŠÍ SVOBODĚ?

Boží milost vychází člověku vstříc ve svobodě, vyhledává ho a pomáhá mu s respektem k jeho naprosté svobodě. Milost nikoho k ničemu nenutí, Boží láska si přeje náš svobodný souhlas.

Na nabídku milosti také nelze říci ne. Milost ale není pro člověka cizí věc přicházející zvenějšku; je tím, co si člověk vlastně ve své nejhlubší svobodě skutečně přeje. Tím, že se nás Bůh dotýká svou milostí, předjímá svobodnou odpověď člověka.

LZE SI ZASLOUŽIT NEBE DOBRÝMI SKUTKY?

Nikoliv. Žádný člověk si nemůže zasloužit věčný život v Božím království pouze vlastními silami. To, že jsme spaseni, je záležitost Boží milosti, která však předpokládá svobodnou součinnost člověka.

Ačkoliv je to, co nás zachraňuje, milost a víra, má se v našich dobrých skutcích projevat láska, kterou v nás vyvolává Boží působení.

MÁME BÝT VŠICHNI „SVATÍ“?

Ano, všichni pokřtění jsou povoláni ke křesťanské svatosti. Smyslem našeho života je sjednotit se v lásce s Bohem. Být „svatý“ znamená dovolit Bohu „aby v nás žil svůj život“ (sv. Matka Tereza).

Každý člověk si klade otázku: kdo jsem a proč jsem tady, jak se dopracuji k naplnění svého života? Křesťanská víra nám odpovídá: Teprve s dosažením svatosti se člověk stává tím, k čemu ho Bůh stvořil. Teprve ve svatosti nalezne skutečnou harmonii se sebou samým a se svým Stvořitelem. Svatost ale není nějaká lidská dokonalost, ale je to sjednocení s vtělenou Láskou, Ježíšem Kristem. Ten, kdo takto získá nový život, nalezne sebe samého a stává se svatým.

PASTORACE

PODCAST: Samuel Prívvara SJ

– NEBE A PEKLO

Autorský komentář jezuitu Samuela Prívary pro Vatikánský rozhlas

Jsem přesvědčen, že většina z vás byla alespoň jednou v životě na nějaké svatbě. Je to událost, kdy se alespoň na chvíli dají různé spory a nesrovnalosti stranou, všichni se hezky oblečou a alespoň v ideálním případě se těší z lásky dvou lidí.

Nebo pokud uvedu jiný příklad: možná znáte pocit, když váš syn či dcera, nebo možná vy sami, zaknihujete nějaký velký životní úspěch. Zahřeje vás to u srdce, pocítíte jistou euforii. Jistě znáte, jak je to pak na všech návštěvách a setkáních, kde se pochlubíte.

Poslední příklad, možná trochu banálnější, avšak o to běžnější: jistě se vám stalo, že jste ztratili někde klíče nebo doklady. Nejdřív v panice prohledáte místa, kde jste byli naposledy, a když nic nenacházíte, panika ještě stoupá. Voláte lidem, s kterými jste byli a kteří by mohli pomoci. Před očima se vám

přehrávají všechny ty fronty, co budete muset vystát, kolik to bude stát, všechen ten potřebný čas, námaha, peníze. Najednou, když je objevíte, spadne vám ze srdce kámen, temná oblaka se najednou rozptýlí a ve vaši duši zazáří světlo – obvoláte všechny lidi, kteří vám pomáhali a zrušíte s ohromnou radostí poplach.

Všechny tyto příběhy mají něco společného: ohromnou radost, kterou si nenecháváme pro sebe, ale sdílíme.

Přesně toto je poselství třech příběhů patnácté kapitoly Lukášova evangelia. Slyšíme nejdřív o ztracené ovci, kterou se vydá hledat pastýř, přičemž zanechá ostatních 99; posléze jedna žena ztratí minci a zoufale ji hledá s kamarádkami, a nakonec je to velebný příběh milosrdného otce. Všechny tři příběhy jsou uvedeny sporem Ježíše s farizeji, když se prou o to, proč se Ježíš stýká s hříšníky. Tři příběhy jsou jeho odpovědí na jejich otázku.

Pro mě osobně je příběh milosrdného otce nejlepší metafora pro nebe a peklo v celé Bibli, nejlepší popis Boží otevřené náruče.

Rád bych přiblížil několik zajímavostí z tehdejší kultury, které nám pomohou lépe vhlédnout do této metafory. Situace popsaná v příběhu dobře odpovídá zvyklostem Blízkého východu prvních století.

Bylo zvykem, že prvorozený syn zdědí všechna pole, aby se nerozměňoval tento typ majetku. Ovšem toto nebylo nic neobvyklého ještě relativně nedávno i v Evropě. Mladší synové dostali nějakou část movitého majetku – byl-li nějaký – a museli zkoušet štěstí někde jinde. Tedy pokud nezůstali pracovat ve službě u nejstaršího bratra.

Mladší syn našeho příběhu si vyžádá od otce svůj podíl a vydává se do dalekého světa. Rozmařilým způsobem života o všechno přijde, a jelikož nemá nic, začne sloužit. Pase vepře. To nám dává jisté poznání, že se muselo jednat o nežidovskou komunitu a mladší syn si musel zajít na tehdejší poměry opravdu daleko. V oné zemi vypukne veliký hlad a on se rozpomíná na lahůdky v domě svého otce. Lituje svého činu a chystá se na návrat. Velmi dobře rozumí, že svůj privilegovaný status syna ztratil, avšak doufá, že se bude moci dát zaměstnat jako jeden z dělníků. Když se přeneseme v čase a v prostoru k otci, nalezneme ho, jak vychází před svůj dům a vyhlíží z dálky. V našich poměrech, kdy i otcové vyjadřují své city, neshledáváme na popisu otcova chování nic divného. Avšak pro literaturu prvního století se jedná o velmi zvláštní věc: Otec veřejně vyjadřuje své city. A nejen to: když zahlédne svého syna, rozběhne se mu vstříc – věc neslýchaná na tu dobu. Otec běží naproti synovi a syn se nadechuje, že mu řekne dlouhou omluvu, kterou se jistě z paměti učil celou cestu. Po dvou větách ho však otec zastavuje, nedá mu domluvit, obejmě ho a okamžitě chce svou radost sdílet s ostatními. Nakáže služebníkům, aby připravili hostinu.

V Bibli je svatba, hostina nebo večeře symbolem pro nebe. Není divu: v té době byl hlad běžnou věcí a hladomory pravidelně ničily část populace. Mnoho obyčejných lidí mělo velmi živou zkušenost s tím, co znamená mít hlad. Proto byla pro ně představa neomezeného množství vybraného jídla a pití velmi lákavou představou nebe. Myslím, že ta představa byla všem lidem velmi srozumitelná a lákavá.

Bůh Otec tedy nepouští do nebe dokonalé, neváží na váhách zásluhy. Každému obrácenému hříšníkovi říká s radostí pojď, a zve ho na obrovskou hostinu. Vstupenkou není dokonalost, bezhříšnost, absolutní dodržování zákona. Syn splnil jedinou potřebnou podmínku. Upřímně lituje a vrací se k Otci. Neplácá se ve své lítosti, neříká, že není hodný, a že proto raději půjde opačným směrem než Otec. Není to spekulant, který kalkuluje, co si ještě může dovolit a co mu už u Otce neprojde. Chápe velmi dobře, že musí hrát vabank. Že v životě ztratil všechno a jeho jedinou nadějí je Otcovo milosrdenství.

Avšak jak jistě víte, příběhu není konec. Starší syn se vrací z pole, diví se té hudbě, radosti a vůni pečeného masa. Poté, co se dozví důvod, odmítá vejít. Otec těchto dvou synů z pohledu židovské kultury dělá opět něco neslychaného. Vychází ven a prosí ho.

V židovské, řecké i římské kultuře měl přitom otec nad svým synem absolutní právo. Římané to vypracovali do tzv. patria potestas, kdy synové byly legálně otcovým majetkem. Starší syn tedy z tohoto hlediska neměl právo nevyplnit vůli svého otce.

V té době bylo nemyslitelné, aby odmítl takto explicitně to, oč ho otec žádá. Místo toho, aby ho otec nechal přivést násilím, vychází za ním ven. Je to velmi hezký symbol Boha, který vychází, aby nás hledal. Aby nás přesvědčoval k návratu, k tomu, abychom vešli na jeho hostinu.

Tento jeho syn vydává pozoruhodné prohlášení: nikdy jsem se proti tobě neprohřešil. Vždy plním to, co jsi mi přikázal. Všechno dělám tak, jak chceš. Odmítá vejít do radosti svého otce, na hostinu, do nebe, protože nechce být na jednom místě s tím, kdo si to nezaslouží.

Dokonalý obraz pekla.

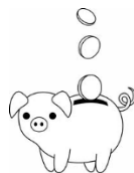
Ne trest za hříchy, ne odsouzení, protože jsme propadli na nějakém počítadle zásluh. Tam by tento starší syn exceloval. On však nedokázal pochopit, jak by mohl jít na hostinu s tím svým hříšným bratrem. Je plný nenávisti, závisti, resentimentu. Zkuste si představit, že to nejhorší pro něho muselo být to, že zůstal sám. Sám venku za zavřenými dveřmi, ve tmě. Přes okno se možná díval dovnitř, kde se lidé radují.

Všechny tři příběhy jsou o sdílené radosti z toho, když se nalezne to, co bylo ztraceno, když se ztracený človíček vrátí ke svému Otci. Zvláště poslední příběh ukazuje, že Bůh je ochotný udělat opravdu cokoli, aby se jeho dítě vrátilo zpátky. Pro hříšníky, i dokonalé, vychází ven, hledá je, zve a těší se z jejich přítomnosti. S velkým smutkem a těžkým srdcem respektuje ty, kteří se rozhodli nevejít do jeho společnosti. Nevešli ne proto, že by je vrátný nepustil, nýbrž proto, že se oni sami rozhodli odmítnout nabídku svého otce.

Všem nám v životě přeji, abychom si pamatovali, že ať už uděláme v životě cokoli, ať už náš pád bude jakkoli hluboký nebo velký, Bůh nepřestává vyhlížet náš návrat. Pamatujme však také na to, že respektuje také naše rozhodnutí, pokud mu řekneme naše ne na jeho pozvání.

P. Samuel Prívvara je jezuitský kněz, farní vikář Akademické farnosti Praha

EKONOMIKA

RYČTOVÁNÍ KASÍČKY NA KVĚTINY:

Poč. stav 10. 10. 2023	1.017
z kasičky	<u>580</u>
	1.597,-Kč

Výdej: svíčky na adv. věnec, svícný, květiny na dušičky, růže do Lurd
celkem: 1.573,- Kč

K 20. 3. 2024 mám u sebe 24,-Kč a všechny doklady k nahlédnutí.

V. Petružálková

UPOZORŇUJEME

FARNÍ VÝLET DO JABLONNÉHO

Přijímám přihlášky na farní výlet do Jablonného, který se uskuteční v sobotu 25. 5. 2024. Bližší informace v květnovém vydání.

V. Petružálková, tel. 721 026 030.

PŘEJEME

V dubnu oslaví svá životní jubilea:

Ludmila Havlinová
Jiřina Maryšková 80
Anna Tykvardová
Alena Žídková
Ondřej Václavík
Monika Hlavová 55
Marie Pleštilová

Antonín Plesl
Jurka Cáb 70
Anna Halamová
Martin Kouba
Marie Maryšková 80
Josef Jakubička
P. Henryk Kuman MS

Všem jim za farnost přeje stálou Boží ochranu a mnoho lásky.

MANŽELŮM MARYŠKOVÝM ZE ZÁHOŘÍ

k 60ti společným letům vyprošujeme

**mnoho Božích milostí do dalších
společných let.**

NENECHTE SI UJÍT

50 let od smrti Štěpána Trochty

Letos, 6. dubna 2024, uplyne 50 let od smrti kardinála Štěpána Trochty.

Chceme si při této příležitosti připomenout člověka, který nejen trpěl ve vězeních dvou totalitních režimů, ale především se zasadil o svobodu, pokládal základy salesiánského díla pro děti a obnovoval litoměřickou diecézi. Salesiánská provincie připravila k tomuto výročí webovou stránku www.sdb.cz/trochta, kde najdete seznam chystaných akcí a inspiraci pro hlubší poznání Trochtova života. K dispozici jsou zvukové a filmové

dokumenty, odkazy na knihy a bohatá fotogalerie. Můžete zde také připojit svůj vzkaz prostřednictvím e-mailu sekretariat@sdb.cz.

Pozvánka místní skupiny ČKA - Český ráj.

Srdečně zveme na přednášku

Ing. Dany Drábové, Ph.D., Dr.h.c. mult.:

“Nejen o jaderné energii”

středa 17.04.2024, 18:15, KC Kino, Železný Brod.

Paní Drábovou určitě není zapotřebí představovat, tak alespoň několika řádky pár informací z jejího životního příběhu:

Je významná česká jaderná inženýrka. V letech 1980 - 1985 studovala Fakultu jadernou a fyzikálně inženýrskou ČVUT, obor Dozimetrie a aplikace ionizujícího záření, a získala titul Ing.

V letech 1994 - 2000 se věnovala doktorskému studiu v oboru jaderná fyzika, získala titul Ph.D.

V současnosti je předsedkyní Státního úřadu pro jadernou bezpečnost. Za své nasazení v oblasti jaderné bezpečnosti doma i v zahraničí jí v říjnu roku 2014 český prezident Miloš Zeman udělil medaili Za zásluhy I. stupně. Těšíme se na bohatou účast a přejeme vše dobré.

Ing. arch. Martin Tomešek

Spolek Huť pro život a přátelé pořádají

v neděli 21. dubna 2024 od 13,00 hodin

vzpomínkovou slavnost

POUŤ KE SV. VOJTĚCHOVI V HUTI

Slavnost se koná v kapli sv. Vojtěcha a na prostranství před kaplí. Program slavnosti bude upřesněn na plakátech a na FB stránce spolku. Každý bude mít možnost podívat se do opravované kaple a zažít v kapli po dlouhých letech mši svatou. Věříme, že počasí nám dovolí i posezení u občerstvení a i doprovodný program snad potěší všechny účastníky.

Pout' ke sv. Vojtěchovi v Huti - historie

V dobách dávných i nedávných bylo mezi lidem dobrým zvykem připomínat si významné církevní svátky a různé svatě při poutích na poutní místa. Konaly se opravdové poutě, při kterých se scházeli lidé z širokého okolí a putovali na poutní místa, kde proběhla společná mše. Po mši se lidé mohli i pobavit a koupit drobné dárky na památku z pouti. Svatých bychom mohli vyjmenovat celou řadu, často to byli mučedníci, např. sv. Barbora. V naší obci máme kulturní památku, která je po jednom mučedníkovi pojmenovaná - po sv. Vojtěchovi, který je jedním z patronů české země.

Možná nevíte, že tento světec pocházel z významného českého rodu Slavníkovců, o kterém jsme se učili ve škole. Narodil se v polovině 10. století (asi r. 956) v Libici nad Cidlinou. Zde mu bylo poskytnuto první vzdělání a od roku 972 do roku 981 studoval teologii v Magdeburku. Po návratu domů získal vyšší kněžské svěcení a stal se pomocníkem prvního českého biskupa Dětmara. Po jeho smrti byl roku 983 ve Veroně vysvěcen a stal se druhým českým biskupem. Byl oddaným šířitelem křesťanské víry. V tehdejších pohanských Čechách, na Moravě i v Uhrách se snažil vymýtit především obchod s otroky, mnohoženství a alkoholismus. Kvůli vleklým problémům v tehdejší společnosti v roce 988 opustil Prahu. Cestoval k papeži Janu XV. a do benediktinského kláštera v římském Aventinu. Český kníže Boleslav II. hodlal přimět Vojtěcha k návratu. Tak se i stalo, na příkaz papeže se biskup Vojtěch v roce 992 vrátil do Prahy. Přivedl sebou mnichy z Aventina a společně založili první mužský klášter benediktinů na Břevnově, který byl v roce následujícím vysvěcen. Poměry v Čechách se nezměnily a tak Vojtěch odešel v roce 994 z Prahy podruhé. To mu tehdy zachránilo život, protože roku 995 byl rod Slavníkovců vyvražděn. Vojtěch našel azyl v Polsku u Boleslava Chrabrého a započal svou misijní práci v Prusku. Tehdejší doba byla temná, cesty nebezpečné, ale Vojtěch pokračoval v obtížné evangelizaci obyvatelstva. Při své cestě byl pohany zajat a zavražděn. Stalo se to 23. dubna roku 997. Vojtěchovy ostatky uložil Boleslav Chrabrý v polském Hnězdně. Do Čech je přivezl až v roce 1039 kníže Břetislav I., a jsou uloženy v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Pro svou smrt ve službě církvi je římskokatolickou církví považován za mučedníka, proto byl už v roce 999 v Římě kanonizován. Je po sv. Václavu druhým patronem české země, stal se také patronem Polska a Uher. Jeho atributy jsou biskupská berla, kniha a také atributy jeho mučednické smrti – oštěp, šípy a pádlo. Po svatém Vojtěchovi jsou pojmenované mnohé církevní stavby u nás i v zahraničí. Přípomínkou jeho smrti je právě 23. duben, kdy slaví svůj svátek všichni Vojtěchové, Vojtové a Vojtíšci.

V Huti se každým rokem konala pouť ke sv. Vojtěchu a mívala velký ohlas. V kapli proběhla mše, lidé se zastavovali u stánků s perníkem a s drobnostmi, děti si užily kolotoče a houpaček. Ty doby už jsou pryč, pamětníků ubylo a tak jsme se ve spolku rozhodli huťskou poutí alespoň připomenout.

Za Spolek Huť pro život: *Marie Halodová*

FÓRUM

PODĚKOVÁNÍ

Vážení a milí, otče Jane a otče Kryštofe,
děkujeme Vám za pohřební obřady a mše sv. za mého manžela
Karla Maryšku.

Vám vážení a milí farníci

děkujeme za krásný hudební doprovod, modlitby, pomoc, květinové dary
a vlídná povzbudivá slova útěchy.

manželka *Marie* s rodinou

ČESKÉ STOPY V KULTUŘE

1. ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY NA SLOVENSKU

Musíme si uvědomit, že celá kulturní situace tehdejšího Slovenska byla pomadřarštěna. Velkou zásluhu na vzniku Slovenského národního divadla měli dva čeští herci. Pan Korbelař a paní Hela Pecová. Pan Korbelař byl krasavec, za kterým se ženy táhly.

Paní Pecová byla velkou českou herečkou, do které se zamiloval primář tuberkulózního oddělení a požádal ji o ruku. Ovšem s podmínkou, že přestane hrát. Paní Hela přistoupila na tuto podmínku a já jsem byla svědkem jejího života, protože jsem u nich bydlela v podnájmu. Pro pana docenta bylo nemyslitelné, aby jeho žena byla herečkou, protože pocházel ze starobylé martinské rodiny. Jeho dědeček byl zakladatelem Matice slovenské. A tak se paní Hela obrátila na rozhlas, a to, co u nás byl Hajaja, na Slovensku to byly Rozprávky těty Hely.

Dalším zásahem české kultury byl pan profesor Holzknecht, který založil v Bratislavě Divadlo hudby. Bylo to velice primitivní, jeden gramofon přesahoval druhý gramofon, ale byla to veliká setkání slovenské mládeže. Tam jsme se skutečně scházeli. S panem profesorem jsem se naposledy setkala na Sychrově, kde po roce 1989 obhajoval Dvořáka (skladatele) proti Nejedlému, který propagoval jenom Smetanu. Byla to plamenná řeč a pan profesor po

dvou měsících zemřel. Jeho tajemnicí byla doktorka Bradová, ředitelka Muzea Antonína Dvořáka v Praze naproti Nemocnici U Apolináře v Diesenhoferském paláci. Tato paní ředitelka vytvářela krásné intimní dvořákovské večery, a jakoby se drželi s panem profesorem za ruku, zanedlouho zemřela také. Seznámila jsem se s ní v Afganistánu, kde jednotlivé ambasády provozovaly českou část hudby a sborového zpěvu muzikálu Zkrocení zlé ženy spolu se slovenskými kolegy. Ve sboru zpívala žena, která s nikým nepromluvila, s ostatními zpěváky se nestýkala a nebyla zrovna nejhezčí. Naši hoši dělali posunky, že s takovou nehezkou nechtějí zpívat. Po premiéře k nim tato paní přišla a sdělila jim, že je ze Žižkova a je manželkou kulturního atašé Anglie. Byla to úžasná ostuda!

Dalším českým propagátorem slovenské kultury byl pan Plicka Karol. (Karel Plicka si z úcty ke Slováckům říkal Karol.) Každou neděli s námi chodil po Bratislavě a ukazoval nám tajemné krásy Bratislavy a jejího okolí.

Jednou za týden jezdil z Prahy přednášet na architekturu dějiny umění pan prof. Koula. Byly to tak zajímavé přednášky, že jsme prchali z hodin anatomie, abychom si je vyslechli. Nevím, jakou shodou okolností, ale dostal se až do Moskvy a poslal mamince lístek, že to stojí za h... a že se těší domů. Domů se těšil dva roky, dostal dva roky vězení nepodmínečně za ten text na lístku pro maminku.

A vyvrcholením českého vlivu byl pobyt dirigenta Václava Talicha na Slovensku, kde založil Slovenský symfonický orchestr. Bydlel kousek za rohem co já a setkávali jsme se vždy po ránu. Já jsem spěchala na přednášky, on z flámečku domů. Jednoho rána byl velice rozčilený. Na otázku, co se mu stalo, mi začal vyprávět. Před odchodem na Slovensko se nechal prohlédnout profesorem Pelnářem, s čím může na Slovensku počítat. Ten mu odporučil, aby více jak 1dcl vína denně nekonzumoval. A protože se mu udělalo špatně, šel ke svému slovenskému doktorovi, a ten mu doporučil, že více než 2dcl vína denně nesmí konzumovat. Sdělil to panu profesorovi Pelnářovi. Odpověď přišla obratem: „Nic nemám proti slovenskému kolegovi, ale vám bych už nedoporučoval obracet se na dalšího specialistu.“

Když začínaly jeho koncerty, tak ještě existovala taková zvyklost. Ještě platila vlna maďarských způsobů, aby v první řadě seděla manželka lékárníka, advokáta, zubaře atd., a aby šustily s bombóny. Talich se rozčílil, zařval na ně, a když neposlechly, zlomil taktovku a odešel. Několikrát se to opakovalo, ale své obecenstvo si vychoval. A vždy volal: „Ty študáky pusťte zdarma, ti mají duši a cit!“

Tak toto všechno jsem prožívala.
Hezké počtení přeje

H. G.

VZPOMÍNKA NA ARCIOPATA ANASTÁZE OPASKA

V noci jsem nemohla spát. Trápil mě kašel, a tak jsem se snažila myslet na něco pěkného a bohulibého. Vyvstala mně vzpomínka na následující zážitek.

Nejdříve jsem si položila otázku, kdy jsem zažila nejkrásnější mši svatou. Bylo to těžké rozmyšlení, protože jich bylo více a žádnému z těchto zážitků jsem nechtěla ponížít jejich význam. Tu mně přišla vzpomínka na pohřební mši svatou v břevnovském klášteře a její celý průběh. Jednalo se o pohřeb arciepiskopa Anastáze Opaska, který se konal v srpnu 1999.

Mimo jiné, tento Anastáz Opasek má pro mne mimořádnou cenu, váhu a radost, protože jeho přispěním jsem byla po řádné tříčtvrtěroční přípravě přijata do církve svaté. Vzpomínám s láskou a radostí na jeho přítomnost při přednáškách a na jeho promluvy při mších svatých. A s těmito vzpomínkami jsem přicházela na jeho pohřeb.

Šla jsem z domova brzy, abych se v klidu mohla soustředit v kostele sv. Markéty v Břevnově. Přicházela jsem shora od zahrady mezi Petřinami – Praha 6 a klášteřem. Když jsem došla ke kostelu, nikdo nebyl u vchodu, většina lidí už byla uvnitř. V tomto okamžiku přijelo pohřební auto s ostatky Anastáze Opaska. Řidič auta vystoupil, aby přivolal pomocníky na přenos rakve do kostela. Já jsem v tom okamžiku stála před autem s rakví úplně sama. Uvědomuji si, že to byl moment, který je nezapomenutelný. Loučila jsem se s Opaskem osobně.

Zašla jsem do kostela, který byl úplně plný, a popošla jsem asi na úroveň deváté řady na levé straně kostela. Uprostřed této řady bylo jedno místo vedle řadové sestřičky. Dala jsem znamení, jestli je tam volno. Bylo, a tak jsem se zasunula do řady, a když jsme na sebe s řadovou sestřičkou pohlédly, zjistila jsem, že se známe. Byla to sestřička Bibinka, hospodyně od pana biskupa Škarvady, u které jsem nedávno na její žádost něco málo pomohla v domácnosti pana biskupa. Po přátelském pohledu jsme obě pokračovaly v modlitbě růžence.

Po obřadu pohřbu jsem s ostatními nešla na hřbitov, ale řekla jsem si, že půjdu na hřbitov o něco později, strání, která je mezi klášteřem a hřbitovem, a v tento slavný den byla zde mimořádně otevřena vstupní vrátka ke hřbitovu.

Mezi tím jsem se setkala se svými mladými přáteli Verunkou a Honzou, byli též na pohřbu. Stáli jsme u východní zdi kostela, kde se objevil mons. Reinsberg, duchovní z Týnského chrámu na Staroměstském náměstí a též duchovní od sv. Havla. My jsme stáli u zahradní zdi a on u obvodové zdi kostela a pokynul Honzovi, aby k němu přišel. Honza byl totiž jeho dlouhodobým ministrantem v Týnském chrámu. Honza za ním šel a chvíli tam něco manipulovali a řešili. Když se za potřebnou chvíli vrátil k nám, sdělil nám, že páter Reinsberg měl

pod ornátem spadlé kalhoty, protože se mu uvolnil opasek a komentoval to takto: „Tak ten rošťák Opasek si ze mě vystřelil i o svém pohřbu!“ No řekněte, jak jsme znali Anastáze Opaska, nebyl to skutečně výkon.

Tento den ale ještě neskončil. Vydala jsem se tou strání nad klášterem na hřbitov, abych se tam ještě jednou v klidu poklonila zemřelému i jeho dalším spolubratřím benediktinům, kteří tam mají své místo odpočinku.

Když jsem byla asi uprostřed stráně, šel rychlým krokem již dolů od hřbitova pan biskup Škarvada. Když jsme se potkali, on i já jsme se zastavili, protože mě poznal z doby, když jsem jim pomáhala v domácnosti s uklidem atd. na Hradčanském náměstí. Stihla jsem si vzpomenout, že právě v těchto dnech slaví pan biskup narozeniny (myslím 75.), tak jsem mu ještě popřála hodně zdraví a on mně láskyplně požehnal na čelo, jak to bylo jeho vlastním, protože on to ani jinak než s láskou neuměl.

Tak řekněte, je možné ještě více krásného zažít? Byl to požehnaný den.

L. M.

HISTORICKÉ OKÉNKO

2. POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHŮ SOCH Z DRŽKOVA A NAVAROVA

Držkov se dočkal poměrně bohaté sochařské výzdoby díky svému titulu farní osady. Lidé přicházející do Návarova se nejprve zastavovali u kamenné klenuté kapličky Nejsvětější Trojice, vysvěcené v roce 1725, postavené na křižovatce cest od Návarova do Držkova a od Radčic k Zásadě. Sem chodila procesí věřících o svátku Božího Těla pravidelně až do roku 1950. Kněz sloužil mši sv. u malého oltáříku v kapličce. V období normalizace byl tento způsob oslavy svátku omezen pouze na vnitřek farního kostela a věřící se po vsi nemohli projevovat.

Bližší ke vsi, na obecní pastvině při téže cestě, byla vyzdvižena socha sv. Františka z červeného pískovce. Podstavec je ozdoben mělkými reliéfy s náboženskými výjevy. Na indikační skice k mapě stabilního katastru r. 1842 je již zakreslena. Počátkem 20. století byla okrášlena dvěma lípami, které časem způsobily naklonění sochy. Opětovného vztyčení na nově vybudovaném pevném základu se dočkala v r. 2013 díky zdejšími pánům Čížkovi, Korábovi a Dörndorferovi.

Další socha sv. Františka stála na Držkovském hřbitově na jednom z náhrobků. Lebka v jeho ruce naháněla před 1. svět. válkou hrůzu vnoučatům paní

Pavlatové z chaloupky č. 11 pod kostelem. Socha z 1. pol. 19. stol. se nedochovala, je pouze na fotosnímku Ant. Dubského z období před r. 1937.
Pokračování přístě.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Denní modlitba Apoštolátu a její úmysly

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie Od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Úmysl papeže: Za docenění role ženy

Modleme se, aby ženám v každé kultuře byla přiznána jejich důstojnost a bohatství a aby ustala diskriminace, které v různých částech světa čelí.

Národní úmysl: Za nově pokřtěné

Modleme se za ty, kdo byli o Velikonocích pokřtěni, aby vytrvali v následování Krista.

K úmyslům Apoštolátu modlitby je možné přidat i farní úmysl. Navrhuji:

Farní úmysl: Za to, aby zákonodárci pamatovali na **přirozené a Bohem
chtěné uspořádání rodiny.**

P. Jan

Najděme si každý den chvíli a zamysleme se v modlitbě nad daným textem:

1.4.	Pojďte a podívejte se na to místo, kam byl Pán položen, aleluja.
2.4.	Když jsem plakala u hrobu, spatřila jsem svého Pána, aleluja.
3.4.	Ježíš řekl: Nebojte se!
4.4.	Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já! Aleluja.
5.4.	Učedník, kterého Ježíš miloval, řekl: Pán je to! Aleluja.
6.4.	Vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.
7.4.	Vstal Kristus z mrtvých a osvětlil nás, svou krví nás vykoupil, aleluja.

8.4.	Anděl Gabriel byl poslán k Panně Marii zasnoubené s Josefem. Aleluja.
9.4.	Smíme přistoupit k Boží hoře Siónu a k městu živého Boha, aleluja.
10.4.	Světlo vychází spravedlivému a lidem upřímného srdce radost, aleluja.
11.4.	Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti, aleluja.
12.4.	Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového.
13.4.	Působíš mi radost, Hospodine, z díla tvých rukou se veselím, aleluja.
14.4.	⁵ Tvé výroky jsou nejvýš spolehlivé, tvému domu přísluší svatost, Hospodine, na věčné časy
15.4.	Neusilujte o pokrm, který pomijí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu, aleluja.
16.4.	Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec, aleluja.
17.4.	Každý, kdo vidí Syna a věří v něho, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den, aleluja.
18.4.	Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný, aleluja.
19.4.	Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm, aleluja.
20.4.	Šimon Petr řekl: Pane, ke komu půjdeme?
21.4.	Já jsem dobrý pastýř; já jsem cesta, pravda a život.
22.4.	Já jsem pastýř dobrý; já pasu své ovce a dávám za ně svůj život, aleluja.
23.4.	Povedu slepé po cestě, kterou neznají, dám jim chodit po neznámých stezkách,
24.4.	Blažený člověk, jež objala rajska sláva, aby poznal, co připravil Bůh těm, kdo ho milují, aleluja.
25.4.	Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal v temnotě, praví Pán, aleluja.
26.4.	Vypravovali o slavných Hospodinových činech a o jeho moci.
27.4.	Kristus vydal sám sebe za nás v oběť, Bohu velmi příjemnou, aleluja.
28.4.	Mé dlaně se zvedají k tobě, Bože, jako večerní oběť, aleluja.
29.4.	Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy;
30.4.	Pro Krista se svobodně rozhoduji, po Kristu horoucně toužím, s Kristem chci zůstat navěky. Aleluja.

FARNÍ KALENDÁŘ

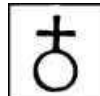

Pokud není uvedeno jinak, mše svaté jsou slouženy podle pravidelného pořadu bohoslužeb, který najdete na konci zpravodaje Jakub a také na farních webových stránkách: <http://farnostzeleznubrod.cz/> v rubrice „O farnosti“ – „Pořad bohoslužeb“.

Biblické hodiny budou každou středu kromě 3. 4. a 17. 4., místo toho bude v úterý 16. 4.

2. 4. a 3. 4. /úterý, středa/		Mše sv. nebudou
4. 4. /čtvrtek/	8:00	Mše sv. v Ž. B. za nová kněžská a řeholní povolání Mše sv. v 16:00 v Držkově nebude
6. 4. /první sobota v měsíci/	9:00 10:00	Mše sv. v Ž. B. na zadostiučinění za hříchy, ke cti Neposkvrněného Srdce Panny Marie V Litoměřicích mše sv. k 50. výročí úmrtí kardinála Štěpána Trochty
7. 4. /neděle/ Svátek Božího milosrdenství	8:30	Mše sv. v Ž. B. za členy Živého růžence a jejich rodiny
8. 4. /pondělí/ Slavnost Zvěstování Páně	18:00	Mše sv. v Ž. B.
14. 4. /neděle/	16:00	Mše sv. na Krásné za ochranu lidského života od početí do přirozené smrti
17. 4. /středa/	18:15	Přednáška ČKA
21. 4. /neděle/	14:00	Poutní mše sv. v Huti – ke sv. Vojtěchovi
27. 4. /sobota/	16:00	Mše sv. v Zásadě za ochranu lidského života od početí do přirozené smrti
1. 5. /středa/	10:00	Poutní mše sv. na Krásné – ke sv. Josefu Dělníkovi

PRAVIDELNOSTI

Pravidelný pořad bohoslužeb

Železný Brod	kostel sv. Jakuba	úterý 18:00 středa 18:00 čtvrtek 8:00 pátek 18:00 neděle 8:30
Bzí	kostel Nejsvětější Trojice	sobota 18:00
Držkov	kostel sv. Bartoloměje	čtvrtek 16:00
Krásná	kostel sv. Josefa	neděle 16:00
Loučky	kostel sv. Antonína	neděle 11:00
Zásada	kaple sv. Prokopa	sobota 16:00

Své příspěvky či připomínky můžete předávat P. Janovi nebo Lence Pešatové nebo také posílat v elektronické podobě na adresu:

fz.jakub@seznam.cz,

a to vždy do předposlední neděle v měsíci.

Redakce si vyhrazuje právo krátit či upravovat příspěvky.

Zpravodaj pro svoji vnitřní potřebu vydává

ŘK farnost Děkanství Železný Brod.

Římskokatolická farnost Děkanství Železný Brod

Fr. Balatky 132, 468 22 Železný Brod, tel: **603 555 570**,

P. Jan Jucha MS: **731 479 031**

čísla účtů v GE Money Bank:

Železný Brod: 500601574/0600

Bzí: 216475312/0600

Krásná: 216489925/0600

Držkov: 216490109/0600

Loučky: 216490336/0600

e-mail: farnost.zelezny.brod@dltm.cz, janjucha@email.cz

Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jan Jucha MS

Více o nás a o naší farnosti: www.farnostzeleznybrod.cz